

Arrest

nr. 196 224 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 2 mei 2017.

1.2. Op 11 augustus 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw'1', die verklaart te heten'1':

[...]

die een asieiaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asieiaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 02.05.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- en reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 22.10.2016 wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Sierra Leone, werd verhoord op 31.05.2017 en verklaarde dat hij Sierra Leone op 03.09.2016 verliet om via Guinee, Mali en Niger naar Libië te reizen. Hij gaf aan tot ongeveer 21.10.2016 in Libië te hebben verbleven om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten op illegale wijze in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 22.10.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken er geregistreerd werden, maar gaf aan er geen asieiaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan dat hij tot 23.04.2017 in opvangcentra in Taranto en Milaan verbleef alvorens met de wagen van de smokkelaar via enkele voor hem onbekende landen naar België door te reizen om er op 23.04.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 02.05.2017 een asieiaanvraag in.

Op 07.06.2017 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Aangezien de Italiaanse autoriteiten dit verzoek tot overname niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 vastgestelde termijn beantwoordden, werden zij met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke Lidstaat.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag en dat het een heel veilig land is. De betrokkene verklaarde geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, op voorwaarde dat hij niet in Taranto moet verblijven. Hij gaf aan dat hij er ruzie had met het personeel van het opvangcentrum en om die reden een ander opvangcentrum te willen krijgen bij een terugkeer naar Italië.

Middels een tussenkomen van de advocaat van de betrokkene d.d.26.06.2017 uitte de betrokkene alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asieiaanvraag te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asieiaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loop te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C 493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die die Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in die zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld gaf de betrokkene tijdens het verhoor aan geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, op voorwaarde dat hij een ander opvangcentrum dan dat van Taranto zou krijgen omdat hij er ruzie had met het personeel.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 uitte de betrokkene – zoals reeds vermeld – alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag te behandelen. Daarin wordt betoogd dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen. De advocaat van de betrokkene verwijst daarbij naar diverse publicaties uit de media, alsook naar enkele internationale rapporten en nationale rechtspraak.

Vooreerst merken we op dat, wat de mediabronnen waarnaar verwezen wordt betreft, deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat de nationale rechtspraak waarnaar de advocaat van de betrokkene verwijst, betreft, merken we op dat in de continentale rechtspraak arresten geen precedentswaarde hebben.

Vervolgens merken we op dat het merkwaardig is dat de advocaat van de betrokkene argumenteert dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen. De betrokkene zelf verklaarde tijdens zijn gehoor immers op geen enkel moment - behoudens persoonlijke ruzie met personeel van 1 specifiek centrum - problemen te hebben gekend inzake opvang of behandeling. We merken trouwens verder op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf van een half jaar geen asielaanvraag indiende. We merken op dat de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 töt vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') ressorteerde. Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "aile onderdanen van

derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Dit impliceert dat - hoewel hij daar wettelijk gezien geen aanspraak op kon maken - vanwege de Italiaanse overheid gedurende een halfjaar opvang kreeg in twee verschillende opvangcentra. Derhalve lijkt het ons inziens onaannemelijk dat de betrokkene eerst een halfjaar opvang krijgt, ondanks zijn illegaal verblijf, en bij een mogelijke overdracht na indienen van een asielaanvraag geen opvang zou krijgen. We verwijzen dienaangaande ook naar het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen het recht op materiële opvangvoorzieningen in te trekken, indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten werd. We merken op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het decreet vormt immers een omzetting van de voormelde opvangrichtlijn, waarbij we herhalen dat Artikel 3(1) van deze Richtlijn zeer duidelijk bepaalt dat de richtlijn enkel van toepassing is op "aile onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot - in het kadervan registratie of humanitaire redenen - doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kadervan een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015 nr. 51428/10 herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de Dublin-verordening aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek

indienden in Italië (Where the person dit not apply for asylum during hier or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure, pagina 40)

Het voormelde SFH rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransporteerd op de algemene situatie in Italië (Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Urterschiede, die zwischen den einzelnen Regionene und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, eine Überblick uber die Situation im ganzen Land du geben pagina 5). Wat de situatie van Dublin terugkeerders betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat we de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië overdragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de Centri governativi di prima accoglienza (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen doordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systematisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Platzen auf ca. 120.000 Platze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Platze, pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – Associazione nazionale Comuni Italiani) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (the plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in het country).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons aanzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheid te verkeren, maar enkel last te hebben van lichte rugpijn, maar geen medicatie te nemen. We wijzen er ook op dat de betrokkene gedurende zijn gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorg zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (common health certificate), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1992 geboren man wiens religieus gehuwde echtgenote en kinderen in Sierra Leone zouden verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren en gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende een partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 07.06.2017 niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/20180 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen omvatten

indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten worden tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de tien dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Aangezien verzoeker zal aantonen dat het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten zoals de beslissing tot weigering van verblijf aangetast zijn door onwettigheden.

Dat de heer J. van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

- *artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;*
- *artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- *artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);*
- *het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);*

Aangezien, ten eerste, het passend is dat België het verzoek van de heer J. om internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat tegenpartij in haar beslissing onderstreept dat:

"De Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd met een zeer grote instroom van vluchtelingen [...]"

Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot

dit besluit te komen" (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij dus duidelijk erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Dat in casu, verwerende partij, in de bestreden beslissing, gegevens opsomt "die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling":

- Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,*
- Het tekort aan opvangstructuren,*
- De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,*
- De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,*
- De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen (verwerende partij is van mening dat deze niet dermate structureel zijn, maar erkent dat ze bestaan),*

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat " Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België";

Aangezien, ten tweede, uit verschillende betrouwbare bronnen kan vastgesteld worden dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

A. Met betrekking tot de Internationale Rapporten:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare internationale rapporten aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat Amnesty International op 2/8/17 onderstreept dat:

« Réagissant aux informations signalant que le Parlement italien a voté en faveur du déploiement d'une flotte militaire au large de la Libye pour aider les garde-côtes libyens à intercepter et renvoyer en Libye des réfugiés et des migrants, la directrice adjointe du programme Europe d'Amnesty International, Gauri van Gulik, a déclaré :

« Les autorités italiennes ont montré aujourd'hui qu'elles considèrent qu'il est plus important de tenir les réfugiés et les migrants à distance de leurs côtes que de protéger leur vie et leur bien-être. Le fait de faciliter l'interception et le renvoi en Libye des réfugiés et des migrants conduit à leur détention arbitraire dans des centres où ils risquent très fortement d'être torturés, violés et même tués, et le vote du Parlement pourrait rendre l'Italie complice de ces atrocités. »

« L'Italie, de même que les autres États membres de l'UE, devrait concentrer ses efforts sur l'accroissement des opérations de recherche et de sauvetage. Au lieu de cela, le pays a choisi d'esquiver ses responsabilités et de mettre en danger les personnes qu'il dit vouloir sauver, notamment en apportant un soutien militaire aux garde-côtes libyens, qui se conduisent d'une façon irresponsable et commettent des abus lors des interceptions de migrants (leurs agissements ont été dénoncés à de nombreuses reprises, notamment par Amnesty International, voir <https://www.amnesty.org/fr/documents/eur03/6655/2017/fr/>). L'Italie a également bridé, avec le soutien de l'UE, la capacité des ONG à secourir des personnes en mer, ce qui montre à quel point sa politique en la matière est malavisée. « Ce n'est pas ainsi qu'il faut réagir face à la crise humanitaire en Méditerranée centrale, car cela ne fait qu'accroître les souffrances. Toute coopération avec les autorités libyennes doit viser d'une façon prioritaire à surveiller les violations des droits humains commises et assurer la reddition de comptes pour ces agissements. Elle doit aussi être subordonnée à des engagements vérifiables pris par les autorités libyennes pour améliorer les conditions de vie des réfugiés et des migrants en Libye. » (L'Italie est prête à envoyer des réfugiés et des migrants subir d'atroces abus dans des centres de détention libyens, 2/8/17, <https://www.amnestv.ora/fr/latest/news/2017/08/italv-readv-to-consianrefuaees-and-miarants-to-horrific-abuse-in-libvan-detention-centres/>);

Dat de Europese Commissie op 4/7/17 aangeeft dat:

"Central Mediterranean Route: Commission proposes Action Plan to support Italy, reduce pressure and increase solidarity

Strasbourg, 4 July 2017

With the situation becoming ever more pressing along the Central Mediterranean Route, the Commission is today setting out a series of immediate measures that can be taken by the EU Member States, the Commission and EU Agencies, and Italy itself.

Building on the work of the past two years to save lives at sea and manage the increasing numbers of arrivals along the Central Mediterranean Route, all actors now need to intensify and accelerate their efforts in line with the increasing urgency of the situation and the commitments undertaken by EU leaders. Today's measures should form the basis of discussions at the informal Justice and Home Affairs Council meeting in Tallinn on Thursday.

European Commission President Jean-Claude Juncker said: "The dire situation in the Mediterranean is neither a new nor a passing reality. We have made enormous progress over the past two and half years towards a genuine EU migration policy but the urgency of the situation now requires us to seriously accelerate our collective work and not leave Italy on its own. The focus of our efforts has to be on solidarity - with those fleeing war and persecution and with our Member States under the most pressure. At the same time, we need to act, in support of Libya, to fight smugglers and enhance border control to reduce the number of people taking hazardous journeys to Europe."

Actions to support Italy and reduce flows

The European Commission proposes a set of measures to be taken now to accelerate the European Union's collective work along the Central Mediterranean Route, including notably that:

The Commission will:

- *Further enhance the capacity of the Libyan authorities through a €46 million project prepared jointly with Italy;*
- *Support the establishment of a fully operational Maritime Rescue and Coordination Centre in Libya;*
- *Step up funding for migration management in Italy, with an additional €35 million ready to be mobilised immediately;*
- *Ensure a full mobilisation of EU Agencies:*
  - o *the European Asylum and Support Office (EASO) is ready to increase the number of mobile teams supporting processing of applications;*
  - o *the European Border and Coast Guard Agency should urgently examine Italy's proposals regarding Joint Operation Triton;*
  - o *and the European Border and Coast Guard's rapid reaction pool of over 500 return experts is ready to be deployed at Italy's request;*
- *Launch and finance a new resettlement pledging exercise, notably from Libya, Egypt, Niger, Ethiopia and Sudan in conjunction with the UNHCR starting today;*
- *Work with Libya to strengthen controls at the southern border, in cooperation with G5 Sahel countries and Member States with the backing of EU financial support;*
- *Step up work to secure readmission agreements (or equivalent informal arrangements) with countries of origin and transit, with the support of Member States;*
- *Engage further with Niger and Mali under the Partnership Framework to prevent movements towards Libya;*

- Continue to work with the International Organisation for Migration (IOM) to accelerate Assisted Voluntary Returns from Libya and Niger to countries of origin, including by providing additional funding;
- Ensure with Member States a full implementation of the Partnership Framework, including beyond the original 5 priority countries, using both positive and negative leverages;
- Further to the €200 million mobilised in 2017 for the North Africa window of the EU-Africa Trust Fund, ensure equivalent funding for 2018 and beyond from the EU budget and Member States (see table): Member States should:
  - Contribute much more substantially to the EU-Africa Trust Fund, to complement the €2.6 billion contribution from the EU's limited budget, in line with their commitments dating back to November 2015 (see table):
  - Accelerate relocation from Italy by responding more quickly to Italian requests, increasing pledges and pledging more regularly;
  - Help engage with Tunisia, Egypt and Algeria, alongside the Commission and the European External Action Service, to encourage them to join the Seahorse Mediterranean Network, and call on Tunisia, Libya and Egypt to declare their search and rescue areas and establish a formal Maritime Rescue and Coordination Centre;
  - Accelerate discussions, in conjunction with the European Parliament, on the reform of the Dublin system for allocating asylum applications within the EU to provide a more stable framework for tackling these challenges in the future;
  - Mobilise their capabilities, alongside those of the European Border and Coast Guard, to support the return of irregular migrants from Italy; Italy should:
    - Draft, in consultation with the Commission and on the basis of a dialogue with NGOs, a Code of Conduct for NGOs carrying out search and rescue activities in the Mediterranean;
    - Fulfil its own commitments on relocation by:
      - o registering, as a matter of urgency, all Eritreans present in Italy;
      - o centralising and standardising the relocation procedure;
      - o enabling the relocation of unaccompanied minors;
      - o and showing greater flexibility on security checks arranged bilaterally with other Member States;
  - Implement rapidly the Minniti law, including by:
    - o creating additional hotspot capacity;
    - o increasing reception capacity and substantially increasing detention capacity to reach at least 3.000 units;
    - o increasing the maximum period of detention in line with EU law;
    - o and significantly speeding up the examination of asylum applications at the appeal stage;
  - Step up returns by:
    - o applying expedited return procedures;
    - o making wider use of the rapid procedures and inadmissibility grounds;
    - o developing a national list of safe countries of origin;
    - o issuing return decisions alongside and together with asylum decisions;
    - o considering the use of residence restrictions;
    - o and refraining from providing travel documents to asylum seekers."

(voir http://europa.eu/rapid/press-release_IP-17-1882_en.htm)

Dat de conclusie van het verslag van OSAR, getiteld "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy Bern/Copenhagen 9th February 2017" van 9.02.2017 onderstreept dat:

"Tarakhel v. Switzerland clearly stated that Article 3 of the ECHR would be violated if the Tarakhel family was returned to Italy without the Swiss authorities having obtained an individual guarantee regarding reception conditions appropriate to the needs of the children and assurance that the family would not be split. In N.A. v. Denmark, the ECtHR found that it was a prerequisite for the Dublin transfer decision that the family would be accommodated in reception facilities which fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland, and that the Italian authorities were informed about the particular needs of the family in advance of the transfer. The applicants have all been transferred to Italy based on the mutual trust between the Member States and the underlying assumption in the decision N.A. v. Denmark that they would be able to obtain suitable reception conditions for families and vulnerable persons in Italy.

However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities.

Although it was a precondition for the decisions of the transferring Member States that the Italian authorities should be informed about any particular needs of the applicants, this obligation was not fulfilled. The cases show that the relevant regional authorities and/or responsible persons of the reception facility were not always informed in advance of the medical condition and special needs of the applicants as foreseen in Article 31 and 32 of the Dublin III Regulation. Upon their arrival, none of the families were placed in reception facilities which had been earmarked for families with minor children. The lack of proper communication from the transferring Member States to Italy thus risk violating the best interests of the child.

It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in *Tarakhel v. Switzerland* nor the underlying general assumption of *N.A. v. Denmark* as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy.

Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter. (OSAR, *Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy* Bern/Copenhagen 9th February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58ala9a94.html>);

Dat het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14 onderstreept dat:

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 - which will be valid for the period 2014-2016 - that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

1. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR" (*Asilo in Europa, The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 March 2014*, <http://asiloineuroDa.bloasDot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>);

Dat op 11.4.14 in een mededeling van het UNHCR stond:

« Depuis que les autorités italiennes ont mis en place l'opération de sauvetage Mare Nostrum en octobre 2013, suite aux naufrages tragiques au cours desquels quelque 600 personnes ont trouvé la mort, plus de 20 000 personnes ont été secourues en mer. En 2014, le nombre d'arrivées par la mer en Italie s'élève désormais à quelque 18 000 personnes. Près de 43 000 personnes étaient arrivées en 2013. Les Syriens fuyant la violence dans leur pays étaient majoritaires, avec plus de 11 300 arrivants » (UNHCR, « L'Italie porte secours à 6 000 personnes en Méditerranée en quatre jours » 11 avril 2014, <http://www.unhcr.fr/53480c47c.html>);

Dat Meester M. LYS in een artikel van januari 2015 aangaf dat:

« A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie » ;

(M.LYS, Au delà de l'arrêt *Tarakhel* : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil,

<http://alfresco.uclouvain.be/alfresco/download/direct/workspace/SpacesStore/c0b21a75-d986-4efc-8521-11b6b94fab0e/Newsletter%20janvier%202015.pdf?guest=true>)

Dat deze situatie ook werd aangekaart in het rapport *Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees* van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation. [...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport. The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in.[...]

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. » (Swiss Refugee Council, SFH-OSAR, « Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees», October 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>)

Dat het UNHCR heft op 8.7.14 het volgende onderstreept:

"Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return" (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores, 8 July 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>)

De Raad van Europe in mei 2016 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

« Italy faces the mass arrival of migrants who are fleeing from wars in Syria, Iraq and Somalia; fleeing poverty in Senegal, Niger, Siërra Leone and Cameroon; and escaping oppression in Eritrea and Ethiopia. In 2014, 63 000 migrants crossed the Mediterranean to reach Italy. On the outskirts of Rome, in the neighbourhood of Tor Sapienza, riot police have been mobilized against refugees living in a holding center in incidents which the UNHCR has classified as "unacceptable acts of violence and intolerance". It is estimated that there are 70 Nigerian refugees living in the center including minors under 18 years old from Egypt and Bangladesh. Those migrants were also subjected to anti-migrant rhetoric through xenophobic and racist messages in banners unfurled during the riots stating "Muslims go home" and "Long live Il Duce". In other cities such as Rossano in Calabria (southern Italy), African seasonal migrant workers were attacked in January 2010 followed by another attack on a Bengali bar in Rome in March 2010. Human Rights Watch has also documented cases of law-enforcement abuse against Roma migrants during camp evictions. The Italian antiracism organization registered 398 media reports of hate crimes with 186 physical assaults in that same year. Mohamed Alwash, on behalf of the UNHCR in Tripoli reported "pushing back" episodes by Italian patrols when intercepting a boat with 89 people on board, including 75 Eritreans, with nine women and three children. That episode occurred in 2011. The refusal of the Eritreans to return led to physical confrontations between migrants and the Italian crew, ending with some of the Africans being beaten by the Italians with plastic and metal bars.

In Lampedusa and Pozzallo, there have been riots between the police and refugees with stone throwing and violent police charges, which, in the opinion of the UNHCR, reveal the inability of Italy to deal with a continuing flood of refugees. I should also mention a recent "Mafia Capital" network crisis in Rome, involving local politicians, business people and criminals linked to violent neo-fascist groups active in the 1970s and 1980s, who were accused of corruption over the public contracts to manage migrant reception centers. This network of trafpcckers was making money from the migration crisis by turning the accommodation of migrants into a profitable business. (Council of Europe, Report on violence against migrants in selected member states of the Council of Europe (types of violence; violence against migrant women and children; violence against LGBT migrants) 20.5.16, http://www.ecoi.net/file_uoload/12261464093286_document.pdf);

De Raad van Europe op 2.3.2017 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

"However, the sheer number of new arrivals has put enormous pressure on the authorities. The scarcity of relocation offers from other Council of Europe member states prevents those entering Italy from being able to travel legally to other countries so that their asylum claims can be examined there. On the other hand, effective fingerprinting of all new arrivals means that those who succeed in crossing borders to other European Union member states by illegal means are returned under the Dublin III Regulation. The comparatively low number of economic migrants and failed asylum seekers who are removed from Italian territory also contributes to the overall saturation of the reception system by encouraging arrivals. Italy cannot be left to cope with these challenges alone: Council of Europe member states must show solidarity by ensuring a fairer distribution of asylum-seekers across Europe. [...]

The number of arrivals has had a negative impact on the system for registering them, and on the Italian reception system as a whole. The procedures at disembarkation do not always guarantee the effective identification of trafficking victims or others who are particularly vulnerable, or the provision of adequate information on rights, particularly when high numbers of refugees and migrants arrive at once. There are insufficient places in appropriate establishments for asylum-seekers and for unaccompanied children. Conditions vary from one facility to another because of a lack of harmonised standards and clear rules, and inadequate monitoring by the authorities. Questions about the legality of certain procurement processes could lead to opportunities for corruption by private operators who end up running the facilities and its services. Conditions in some facilities raise concerns under Articles 3 and 5 of 7 the European Convention on Human Rights (ECHR). Resources should be mobilised to improve reception capacity and conditions. Expertise by Council of Europe monitoring bodies (GRETA and GRECO) can be used to provide guidance to tackle problems linked to trafficking and corruption, respectively. The Organisation can also facilitate exchanges of good practice as regards the provision of information.

The shortage of places in reception centres is exacerbated by the slow pace of asylum processes (particularly appeals) and procedures for relocation and family reunification under EU rules. The high concentration of unaccompanied children in certain areas has led to the breakdown of the guardianship system, meaning that the necessary protection and assistance is not provided and young people are left for too long in limbo about their futures. Under-18s are not always provided with adequate educational opportunities, and those who reach the age of 18 are given little support. Proposals for new legislation on guardianship and judicial reform concerning the processing of asylum claims can be reviewed by Council of Europe experts to ensure their compliance with the Organisation's human rights standards. [...]

During the mission, shortcomings in the reception system and the asylum procedures were recognised by the authorities. There was a real determination to improve the treatment of migrants and refugees arriving in Italy. This provides a solid foundation on which to build opportunities for co-operation between the Italian authorities and the Council of Europe in the coming months to tackle together the issues identified." (Report of the fact-finding mission to Italy by Ambassador Tomas Bocek, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, 16-21 October 2016, Information Documents SG/Inf(2017)8, https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806f9d70#_Toc469574352)

Dat het OSAR in augustus 2016 in haar Rapport Conditions d'accueil en Italië: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italië dans le cadre de Dublin, aangaf dat:

« Bien des personnes se retrouvent dès lors sans abri ou dans des maisons occupées ou des taudis.[...]

Dans ces conditions, les Etats membres de Dublin qui ont l'intention de transférer des personnes en Italie ont juridiquement une obligation renforcée de clarifier la situation d'accueil dans ce pays et l'obligation, dans les cas d'espèce, d'obtenir des garanties concernant l'hébergement, le respect du principe de l'unité de la famille et la possibilité d'un accès à des soins médicaux adéquats. Dans la mesure où une personne dont le transfert est envisagé risque fort de se retrouver sans abri et n'a aucune possibilité d'acquiescer une autonomie, l'Etat requérant doit impérativement, selon l'OSAR, user de la clause discrétionnaire lui permettant d'entrer lui-même en matière car ce n'est qu'ainsi qu'une violation de l'article 3 CEDH peut être effectivement évitée et que peut être atteint le but de l'espace européen commun de la liberté, de la sécurité et du droit de rendre possible aux personnes ayant besoin de protection l'accès à des perspectives de vie et des possibilités de se réaliser. [...]

Dans l'ensemble, la situation décrite fait naître l'impression qu'aussi bien l'assistance fournie à l'arrivée que l'affectation à un hébergement et même la délivrance d'un billet de train pour le trajet jusqu'à la Questura compétente interviennent de manière relativement arbitraire et fortuite. [...]

Les femmes séjournant dans les maisons occupées sont souvent exposées au risque de violence sexuelle. Comme une vie dans la rue présenterait encore plus de dangers, elles n'ont toutefois souvent rien d'autre à espérer que la protection limitée offerte par la coexistence avec leur propre communauté dans une maison occupée.

Au vu de la précarité de la situation économique et du manque de perspectives d'avenir, force est d'admettre que beaucoup de femmes se voient contraintes de se prostituer ou de s'assujettir dans des rapports d'exploitation pour subsister, sans compter encore les ravages de la traite des femmes.

Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques. Le nombre de places qu'il comporte a certes considérablement augmenté mais il reste très insuffisant, en particulier face à la forte multiplication du nombre de personnes qui devraient être hébergées.

Au sujet des garanties individuelles exigées dans l'arrêt Tarakhel contre la Suisse de la Cour EDH, il peut être précisé que la circulaire comprenant la liste des places indiquées par le SPRAR ne saurait constituer une garantie suffisamment individuelle. Les Etats qui transfèrent des familles en Italie ne devraient pas s'en contenter, mais au contraire procéder à d'autres clarifications. En effet, il n'est pas indiqué de manière suffisamment transparente quelles places sont déjà concrètement réservées aux personnes transférées ni si les familles obtiennent effectivement une de ces places et y sont hébergées.

Au vu des graves défaillances du système italien d'hébergement à divers niveaux, l'examen de chaque cas particulier nécessite au moins une instruction approfondie. » (OSAR, Augustus 2016, Rapport Conditions d'accueil en Italie: A propos de la situation actuelle des requérants-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-berichtitalien-f.pdf>)

Dat tegenpartij het hierboven vermelde rapport van het OSAR ook meld en onderstreept dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op Rome en Milaan en dat de bemerkingen omtrent het lot van mensen die binnen het kader van de Dublin verordening aan Italië worden overgedragen, niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië;

Dat moet worden opgemerkt dat tegenpartij geen enkele garantie kan geven met betrekking tot de stad waar Mijnheer J. naartoe zou worden gestuurd;

Dat tegenpartij aangeeft dat het rapport van OSAR geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand;

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat de conclusie van het rapport duidelijk aangeeft dat: "le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques."

Dat Amnesty International, in het rapport: « HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" van 1.11.16, aangeeft dat:

"Amnesty International's research paints a worrying picture: the reaffirmation of old principles in a more aggressive way are leading to more human rights violations - for which Italian authorities have a direct responsibility and EU leaders a political one.

In its pursuit of a "100% identification rate", the hotspot approach has pushed Italian authorities to the limits, and over, of what is permissible under international human rights law. The implementation of coercive measures to force uncooperative individuals to provide their fingerprints has increasingly become the rule, through both prolonged detention and the use of physical force. It is against this backdrop, that refugees and migrants unwilling to give their fingerprints have been subjected to arbitrary detention and ill-treatment by police. Whilst there is no doubt that the vast majority of police officials keep doing their work spotlessly, consistent testimonies collected by Amnesty International indicate that some engaged in excessive use of force, cruel, inhuman or degrading treatment, or even torture." (Amnesty International, 1.11.16, « HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" <http://www.amnestvusa.org/research/reDorts/hotSDot-italv-how-eu-s-flaashiDaoDroach-leads-to-violations-of-refuaee-and-miarant-riahts>):

Dat ook dit rapport vermeldt wordt door tegenpartij;

Dat tegenpartij aangeeft dat dit rapport geen betrekking heeft op de situatie van de heer J., nu hij niet naar een Hot-Spot gestuurd zal worden;

Dat tegenpartij dit niet kan bewijzen nu de Italiaanse autoriteiten geen enkele antwoord hebben gegeven op de aanvraag van de Belgische instanties;

Dat tegenpartij er niet zomaar vanuit mag gaan dat Mijnheer J. niet in een Hot-Spot terecht zou komen in geval van terugkeer naar Italië;

Dat tegenpartij ook onderstreept dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 32 van het EVRM of artikel 4 van het EU-HANDVEST;

Dat tegenpartij blijkbaar de bladzijde 19 van het rapport niet gelezen heeft:

"In Amnesty International's view, the treatment described in the cases above amounts to torture within the definition of the UN Convention Against Torture - that is, the intentional infliction of "severe pain or suffering, whether physical or mental, ... on a person for such purposes as ... punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity". Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment (ill-treatment) are absolutely prohibited under customary international law, and this prohibition is expressly set out in several international treaties binding on Italy, including Article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, and Article 3 of the European Convention on Human Rights, stating that "No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment".

Dat bladzijde 47 ook onderstreept dat:

"Amnesty International is deeply concerned that the procedures applied by Italian authorities to issue expulsion orders, described in the previous sections, were not in line with international law, including European human rights law, and that they may have therefore breached the principle of non-refoulement and the prohibition of collective expulsions."

B. Met betrekking tot de rechtspraak:

Aangezien op 27.3.14 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italië. [...]

sur la base du rapport de l'« OSAR » qu'il n'ya pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italië ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour [...]

il peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, *prima facie*, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, *prima facie*, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de la requérante en Italië.

En conclusion, le moyen tiré de la violation alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux ».

Dat verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een arrest van 12.7.14 van de RvV, waarin staat:

"De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat asielzoekers geen opvang krijgen, vormt een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14

-Een mededeling van UNHCR op 11.4.14

-Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11.6.14

-Een mededeling van UNHCR op 8.7.14

-Een resolutie van de Raad van Europa van 26.6.14 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.[...]

De bestreden beslissing erkent aldus enerzijds dat er "momenteel" en "uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door politieke gebeurtenissen die plaatsvinden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald Tunesië, Libië, Egypte en Syrië maar beroept zich anderzijds op rapporten die respectievelijk dateren van mei 2011 en oktober 2013.

De bestreden beslissing neemt derhalve de implicaties van "uitzonderlijk immense toestroom" die "momenteel" plaatsvindt niet in aanmerking.

De verzoekende partij brengt informatie bij die de periode maart 2014-juli 2014 omvat. [...]

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is *prima facie* relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die de periode april 2011 - oktober 2013 beslaan.

Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken *prima facie* erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voort verzoekende partij een ernstige grief aan".

Dat De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 14.10.15 heeft aangegeven dat:

"En l'espèce le Conseil observe, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italië sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des

centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italië n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Aussi, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive prévalent en Italië, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tous le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux sur base d'informations actualisées (Cour EDH, 4.11.14, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5.2.15, A.M.E. v. Pays-Bas; Cour EDH, 30.6.15; A.S. v. Suisse);

Le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015, le complément d'information d'avril 2015 ainsi que la « présentation détaillée des autorités italiennes datée du 7.9.15, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italië sur base du règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. [...] Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italië sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien. [...]

Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces procédurales, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italië, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse.

L'exécution de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) est suspendue. » (CCE, 178 869, 14.10.15);

Dat op 9.2.2016 uw Raad aangaf dat:

"2.4. Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italië sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas; Cour EDH, 30 juin 2015; AS. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant. [...]

En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile en Italië, en l'espèce. [...]

Il en est particulièrement ainsi de la mention soulignée, selon laquelle «le rapport AIDA de janvier 2015 figurant au dossier administratif [est] le plus actuel», cette seule circonstance n'exonérant en rien la partie défenderesse d'un examen actualisé de la situation évolutive prévalant en Italië, lorsqu'elle prend la décision de refuser le séjour et de donner un ordre de quitter le territoire à un étranger à l'égard

duquel ce pays a été déterminé comme l'Etat responsable du traitement de la demande d'asile. » (CCE, 9.2.2016, n. 161 616);

Dat op 28.8.2016 uw Raad aangaf dat:

"De verzoeker maakt geen gewag van enige vorm van specifieke kwetsbaarheid die zijn geval zou onderscheiden van andere gevallen waarbij asielzoekers naar Italië worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening. Uit de voorliggende gegevens blijkt, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt aangegeven, dat de verzoeker een gezonde jonge man is zonder kinderen. De verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de rechtspraak in de zaak 'Tarakhel' inzake het op voorhand vragen van individuele opvanggaranties op zijn specifieke situatie kan worden betrokken.

Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker eerder de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië aan de kaak stelt alsook dat hij de gemachtigde verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de hand van de meest recente informatie die beschikbaar is over de actuele (opvang)situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië te beoordelen. [...]

Anders ligt het evenwel wat de opvangproblematiek voor asielzoekers, en meer specifiek Dublinterugkeerders, in Italië betreft. Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar stelt zich op het standpunt dat zij tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aldus ontkent de gemachtigde geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar hij stelt zich na onderzoek van de volgende algemene rapporten "(...) het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015;

"Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015" op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [...]

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn. [...]

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verweerder minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op voldoende actuele informatie.

In dit kader wijst de Raad er samen met de verzoeker op dat de Organisation suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR), op 15 augustus 2016 en dus voorafgaand aan de thans bestreden

beslissingen, een zeer uitgebreid rapport heeft gepubliceerd dat specifiek handelt over de recente opvangsituatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Het gaat om het rapport "Aufnahmebedingungen in Italien Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden in Italien". De Raad merkt hierbij op dat dit rapport uitgaat van een onafhankelijke en gezaghebbende bron, dat het vrij toegankelijk is en gepubliceerd is op de website van OSAR. Het is hierbij tevens van belang dat de bevindingen in dit rapport zijn gebaseerd op een onderzoek ter plaatse in de periode februari - maart van 2016 zodat moet worden vastgesteld dat alle algemene rapporten waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, ter zake minder recente informatie bevatten om de te verwachten gevolgen van een Dublinoverdracht op heden naar Italië te beoordelen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde bij het plannen van de thans bestreden Dublinoverdracht niet onkundig had mogen zijn van de specifieke tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het voormelde OSAR-rapport van 15 augustus 2016 en die OSAR hebben gebracht tot de volgende conclusie:

"Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law."

Door aldus voorbij te gaan aan de meest recente relevante informatie ter zake, waarover de gemachtigde had kunnen beschikken, dient te worden besloten dat uit de bestreden akte op het eerste gezicht niet blijkt dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hierbij is in casu tevens van belang dat de gemachtigde in de bestreden akte zelf aangeeft zich bewust te zijn van het gegeven dat de door hem gehanteerde bronnen omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers anno 2015 en 2014 reeds kritische kanttekeningen plaatsten bij bepaalde aspecten van de asielopvang in Italië en dat de verzoeker voorafgaand aan het thans bestreden overdrachtsbesluit reeds bij monde van zijn raadsman een aantal recentere informatiebronnen had overgemaakt aan de diensten van de gemachtigde teneinde de onzekere toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders in Italië, de aanhoudende massale instroom van asielzoekers, de structurele ondercapaciteit en de slechte omstandigheden in de opvangcentra aan te kaarten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aangetoond." (RvV, 24.8.2016, nr. 173 556);

C. Met betrekking tot de krantenartikelen:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare krantenartikelen aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat in het artikel "De la Fragilité du Système d'asile italien" van IRIN van 15.8.2016 stond dat:

"Yasha Maccanico, un chercheur italien qui travaille pour un organisme de surveillance des libertés civiles appelé Statewatch, a dit que l'Italie était dans une « situation impossible et intenable ».
« La relocalisation était l'objectif premier de la création de ces centres de crise, mais cela n'a tout simplement pas fonctionné », a-t-il dit à IRIN. « Et, quels que soient les efforts déployés par l'État pour offrir des infrastructures d'accueil adéquates, ce ne sera pas suffisant pour répondre à l'afflux massif de migrants. »

L'approche des « hotspots » prévoit l'identification et l'enregistrement des migrants par des équipes mobiles dans les ports d'arrivées ou dans l'un des quatre centres de crise spécialisés : il y en a deux en Sicile, un sur l'île de Lampedusa et un à Tarente, sur le continent.

En réalité, moins de la moitié des nouveaux arrivants transitent par ces centres de crise et la majorité des débarquements se font dans des ports situés à l'extérieur des zones desservies par les centres de crise. Sous la pression de la Commission européenne, le ministère de l'Intérieur italien est en train de créer d'autres équipes mobiles, mais, en attendant que celles-ci soient pleinement opérationnelles, la majorité des migrants sont transférés vers d'autres établissements pour que leurs dossiers puissent y être traités.

« Nous savons qu'à l'heure actuelle au moins 38 pour cent de tous les arrivants passent par nos centres de crise », a dit à IRIN Carlotta Sami, porte-parole du HCR. « Les autres sont transférés vers des postes de police pour des fins d'identification et vers des centres d'accueil situés sur d'autres territoires où les agences [extérieures] ne sont pas présentes. »

Le HCR fournit des informations de base à presque tous les migrants et réfugiés qui arrivent dans les ports italiens, mais seuls ceux dont les dossiers sont traités dans les « hotspots » reçoivent des informations détaillées et du soutien de la part des équipes qui y travaillent. « Ceux qui sont transférés dans d'autres centres n'ont pas toujours accès à ces informations complémentaires », a dit Mme Sami. » (Irin, de la fragilité du système d'asile italien, 15.8.2016, <https://www.irinnews.org/fr/actualite/C3%A9s/2016/08/15/de-la-fragilit%C3%A9-du-syst%C3%A8me-d%E2%80%99asile-italien>)

Dat in een artikel van The Guardian op 28.11.2016 stond dat:

"More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record.

Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014." (The Guardian, 28.11.2016, 2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat, <http://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2016-sets-new-record-for-asylum-seekers-reaching-italy-by-boat>);

Dat The Independent in October 2016 aangaf dat:

"Aid workers are warning a huge backlog in Italy's overloaded refugee processing system could cost lives as migrants are forced to sleep on rescue boats that should be patrolling the Mediterranean. [...]

With the migrant route over the Aegean Sea virtually closed by the controversial EU-Turkey deal, which is seeing refugees intercepted, detained in Greece and threatened with deportation, the Central Mediterranean has once again become the dominant sea route to Europe.

At least 140,000 migrants have reached Italy since the start of the year - compared with 154,000 in the entire of 2015 - and around 3,100 have died making the perilous trip." (The Independent, October 2016, Refugee processing backlog in Italy 'could cost lives' as asylum seekers forced to sleep on rescue boat, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-latest-italy-sicily-backlog-death-rescue-ships-overcrowding-deaths-a7349061.html>);

Dat de krant Le Monde op 3.11.16 aangaf:

"Des policiers italiens ont eu recours à des pratiques « assimilables à de la torture » pour obtenir les empreintes digitales de migrants, affirme jeudi 3 novembre Amnesty International dans un rapport. L'organisation de défense des droits humains rend l'Union européenne en partie responsable de cette situation [...] » (Le monde, Migrants : Amnesty dénonce des cas de torture par des policiers italiens, http://www.lemonde.fr/europe/article/2016/11/03/migrants-amnesty-denonce-des-cas-de-torture-par-des-policiers-italiens_5024447_3214.html#)

Dat de hierboven genoemde rapporten en krantenartikelen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat het past de bestreden beslissing te vernietigen;

Aangezien, ten derde, dat tegenpartij grotendeels op het AIDA rapport van steunt om te concluderen dat Mijnheer J. niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op

blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het ERM of artikel 4 van het Eu-Handvest.

Dat de hierboven genoemde bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat Uw Raad op 16.6.15 aangegeven heeft dat: "[le Conseil] tient a rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italië, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant a des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique a tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy CCE, 138 950, 22.02.2015]. » (CCE, 147 792, 16.6.15

Dat Uw Raad op 29.9.15 aangaf dat: "D'une part le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, a savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italië prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structure spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italië sur base du Règlement Dublin III grace aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans une décision attaquée que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparait a la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italië sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de reauête aue la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italië ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, [...] les Ministres de l'Union Européenne sont parvenus a un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66000 réfugiés seront« relocalisés a partir de la Grèce et de l'Italië dans toute l'Union Européenne ». Il est évident que les termes de eet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir a un accord concernant la « crise des réfugié »

[...] Il n'apparait pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise a considérer que la partie défenderesse se soit soumise a un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la CEDH et ce, compte tenu de ce qui précède notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italië, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les états membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature a pallier a ce défaut d'examen consciencieux. » (CCE 153 580, 29.9.15.);

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mijnheer J. bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 ERM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat Mijnheer J. niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RW, Arrest Nr. 116183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C- 411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RW, Arrest Nr. 116183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mijnheer J. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker maar wel Italië. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het onderzoek van de aangevoerde rechtsregels houdt *in casu* verband met de vraag of een terugkeer naar Italië de verzoeker zal blootstellen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden handelingen.

2.3.1. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.2. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.3. Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75, en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah v. the United Kingdom*, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, § 42).

Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, § 42, EHRM 28 juni 2011, *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein v. Nederland en Italië* §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of de verzoekende partij, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.4. In een eerste onderdeel van haar middel stipt de verzoekende partij aan dat de verwerende partij erkent dat de Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd met een zeer grote instroom van vluchtelingen en dat zij erkent “*dat Italië met opvang- en onthaalvoorzieningen trotseert, alsook met asielprocedures tekortkomingen*”. Ze stelt dat de bestreden beslissing een aantal gegevens opsomt die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, met name de niet automatisch verlengde initiatieven met betrekking tot de opvangstructuren, het tekort aan opvangstructuren, de aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië, de vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië en de tekortkomingen van opvang- en onthaalvoorzieningen. Ze is van oordeel dat de verwerende partij dan ook niet zomaar kan stellen dat het verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese Lidstaten.

De verzoekende partij gaat kort door de bocht waar zij lijkt aan te geven dat de verwerende partij zonder meer erkent dat Italië tekortkomingen vertoont op het vlak van opvang- en onthaalvoorzieningen en asielprocedures die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. De gegevens die zij opsomt om aan te tonen dat de bestreden beslissing punten opsomt die wijzen op een reëel risico op een schending van een door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, worden slechts fragmentarisch opgesomd en hierbij wordt geen melding gemaakt van de opmerkingen die de verwerende partij hieromtrent geformuleerd heeft. Een volledige lezing van de bestreden beslissing dringt zich op.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van onder meer de volgende elementen:

- Er wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen *de facto* de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien:
- Wat aan Italië overgedragen personen betreft kan er op worden gewezen dat het AIDA-rapport (*up-to-date* tot 31 december 2016) meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “*Dublin-Verordening*” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië;

- Wat de situatie van Dublin-terugkeerders betreft, is men van oordeel dat de lezing van het SFH-rapport (augustus 2016) geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand;
- Er zijn ngo's die bijstand verlenen zowel in Rome als Milaan;
- Auteurs opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. Men is echter van oordeel dat de conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebracht materiaal: het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen maar niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt;
- Het AIDA-rapport meldt dat de aan Italië overgedragen personen die niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren;
- Het SFH-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzen aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "*Centri governativi di prima accoglienza*" (de voormalige CARA-centra);
- De gemelde problemen kunnen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn;
- Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Terwijl in het rapport van het SFH eveneens wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen;
- De auteurs van het AIDA-rapport vestigen de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verder uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk;
- Nopens de omstandigheden van de Italiaanse hot-spots: geen betrekking op de situatie van verzoekende partij vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal worden gebracht;
- Geen attesten of andere elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht zouden verhinderen of zouden leiden tot een risico op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest van de EU;
- Geen bewijzen van uitgesproken kwetsbaarheid van verzoekende partij: verzoeker is een in 1992 geboren man wiens religieus gehuwde echtgenote en kinderen in Sierra Leone zouden verblijven. Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt, heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van de verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië. Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden kan na een volledige lezing van de bestreden beslissing niet zomaar gesteld worden dat de verwerende partij erkent dat de problemen die Italië kent en die zij bespreekt in haar beslissing duidelijk wijzen op een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het summiere betoog van de verzoekende partij waarbij slechts fragmentarisch wordt verwezen naar de bestreden beslissing, laat op het eerste gezicht niet toe vast te stellen dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat het verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat uit verschillende actuele en betrouwbare internationale rapporten blijkt dat Italië de massale instroom van asielzoekers niet aankan.

Zij wijst hiervoor naar een bericht van Amnesty International van 2 augustus 2017 (<https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2017/08/italy-ready-to-consign-refugees-and-migrants-to-horrific-abuse-in-libyan-detention-centres/>), op een perscommuniqué van de Europese Commissie van 4 juli 2017 (http://europa.eu/rapid/press-release_IP-17-1882_en.htm), op een conclusie van het verslag van de *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés* (hierna: OSAR) van 9 februari 2017, getiteld "*Is mutual*

trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy/Bern/Copenhagen 9th February 2017", op een passage uit een verslag van Asilo in Europa van 7 maart 2014, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", op een mededeling van het UNHCR van 11 april 2014, op een artikel van meester L. Lys van januari 2015, op een passage uit een rapport van OSAR van 9 juni 2014, getiteld "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", op een mededeling van het UNHCR van 8 juli 2014, op een passage uit een rapport van de Raad van Europa dat in mei 2016 gepubliceerd werd, op een passage uit een rapport van de Raad van Europa dat op 2 maart 2017 gepubliceerd werd, op een passage uit een rapport van OSAR van augustus 2016, getiteld "Conditions d'accueil en Italie: À propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin", op een rapport van Amnesty International van 1 november 2016, getiteld "Hotspot Italy: how EU's flagship approach leads to violations of refugee and migrant rights", op rechtspraak van de Raad en op verschillende persartikelen.

Wat de instroom van vluchtelingen in Italië betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

"We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat .de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en töt verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015 nr. 51428/10 herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier – en de verzoekende partij betwist niet – dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor geen melding heeft gemaakt van specifieke bezwaren betreffende een eventuele overdracht naar Italië in het kader van de Dublin III-verordening. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij te kennen gaf dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag en dat het een heel veilig land is. Hij verklaarde geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, op voorwaarde dat hij niet in Taranto moet verblijven, omdat hij er ruzie had met het personeel van het opvangcentrum en om die reden een ander opvangcentrum te willen krijgen bij een terugkeer naar Italië.

Met betrekking tot de diverse publicaties waarnaar verzoekers advocate verwijst, motiveert de bestreden beslissing:

"Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 uitte de betrokkene – zoals reeds vermeld – alsnog formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag te behandelen. Daarin wordt betoogd dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen. De advocaat van de betrokkene verwijst daarbij naar diverse publicaties uit de media, alsook naar enkele internationale rapporten en nationale rechtspraak. Vooreerst merken we op dat, wat de mediabronnen waarnaar verwezen wordt betreft, deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van

de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Wat de nationale rechtspraak waarnaar de advocaat van de betrokkene verwijst, betreft, merken we op dat in de continentale rechtspraak arresten geen precedentswaarde hebben.

Vervolgens merken we op dat het merkwaardig is dat de advocaat van de betrokkene argumenteert dat een overdracht aan Italië een reëel risico impliceert op een schending van artikel 3 van het EVRM, verwijzend naar de structurele problemen inzake opvangvoorzieningen. De betrokkene zelf verklaarde tijdens zijn gehoor immers op geen enkel moment - behoudens persoonlijke ruzie met personeel van 1 specifiek centrum - problemen te hebben gekend inzake opvang of behandeling. We merken trouwens verder op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en gedurende zijn verblijf van een half jaar geen asielaanvraag indiende. We merken op dat de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tót vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn') ressorteerde. Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Dit impliceert dat - hoewel hij daar wettelijk gezien geen aanspraak op kon maken - vanwege de Italiaanse overheid gedurende een halfjaar opvang kreeg in twee verschillende opvangcentra. Derhalve lijkt het ons inziens onaannemelijk dat de betrokkene eerst een halfjaar opvang krijgt, ondanks zijn illegaal verblijf, en bij een mogelijke overdracht na indienen van een asielaanvraag geen opvang zou krijgen. We verwijzen dienaangaande ook naar het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen het recht op materiële opvangvoorzieningen in te trekken, indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten werd. We merken op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het decreet vormt immers een omzetting van de voormelde opvangrichtlijn, waarbij we herhalen dat Artikel 3(1) van deze Richtlijn zeer duidelijk bepaalt dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tót gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot - in het kadervan registratie of humanitaire redenen - doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kadervan een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn."

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het genoemde verslag van Asilo in Europa van 7 maart 2014, naar de mededelingen van het UNHCR van 11 april 2014 en 8 juli 2014, naar het artikel van meester L. Lys van januari 2015 en naar het rapport van OSAR van 9 juni 2014, wordt er op gewezen dat deze rapporten niet langer als actueel kunnen worden beschouwd. Uit latere rapporten blijkt immers dat er verschillende evoluties hebben plaatsgevonden zodat deze rapporten achterhaald zijn en de meer recente bronnen waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich steunt bij het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report – Italy", up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport) en het door de verzoekende partij reeds aangehaalde rapport van OSAR van augustus 2016, getiteld "Conditions d'accueil en Italie: À propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin", die zich beide in het administratief dossier bevinden, niet kunnen tegenspreken. De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar deze verouderde rapporten en nieuwsberichten waarvan de relevantie niet langer blijkt. Bovendien werden verschillende van de vermelde rapporten en nieuwsberichten in aanmerking genomen door het EHRM in het arrest Tarakhel en alle gelijkaardige arresten die daarna volgden, en blijft het EHRM tot op heden op het standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S.-arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel- en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende

is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. In die zin is ook een verwijzing naar rechtspraak van de Raad uit 2013, 2014 en 2015 niet langer dienstig aangezien hier geen uitspraak wordt gedaan over de huidige situatie in Italië voor Dublin-terugkeerders. Wat betreft de verwijzing naar het persbericht van Amnesty International van 2 augustus 2017 merkt de Raad op dat dat artikel betrekking heeft op maatregelen die het Italiaans parlement gestemd heeft om de Libische kustwacht bij te staan bij het bewaken van hun grenzen om zo de instroom aan bootvluchtelingen te verminderen. Dit artikel heeft geen uitstaans met de opvangstructuren en de asielprocedure in Italië, doch toont enkel aan dat Italië maatregelen treft om de instroom van immigranten tegen te gaan. Amnesty International hekelt deze aanpak omdat ze vreest dat de immigranten in Libië vernederende behandelingen dreigen te ondergaan indien ze teruggestuurd worden. Daargelaten de vraag of Italië en ook de EU de humanitaire crisis op de juiste wijze aanpakken, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet dienstig is bij de behandeling van huidig beroep daar het op geen enkele wijze betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders en diens specifieke problemen bij opvang of de asielprocedure. Nergens kan uit dit artikel worden afgeleid dat de situatie in Italië bij overdracht van een Dublin-terugkeerder een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar een persbericht van de Europese Commissie van 4 juli 2017. Dit betreft een actieplan van de Europese Unie waarbij een aantal maatregelen worden uitgewerkt om Italië te ondersteunen en die kunnen worden getroffen door de Europese Unie en door Italië.

Niettegenstaande er in dit actieplan wordt gesteld dat Italië een bijkomende opvangcapaciteit dient te creëren, kan nergens uit dit persbericht worden afgeleid dat de situatie zoals ze heden ten dage bestaat in Italië van dien aard is dat alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië dienen te worden opgeschort.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het rapport van de Raad van Europa dat in mei 2016 gepubliceerd werd, naar het artikel van IRIN van 15 augustus 2016, getiteld "*De la fragilité du Système d'asile Italien*", en naar persartikels van The Guardian van 28 november 2016 en van The Independent van oktober 2016. De Raad wijst erop dat deze stukken betrekking hebben op de specifieke situatie van asielzoekers en migranten die in de Middellandse Zee worden onderschept en op een Italiaans eiland of in de kuststreek worden opgevangen. De daarin beschreven situaties hebben geen betrekking op de eigen situatie van de verzoekende partij die in het kader van de Dublin III-verordening naar Italië terugkeert. Deze rapporten en berichten bevatten geen informatie met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië, zodat ze door de verzoekende partij niet dienstig worden aangehaald.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het verslag van OSAR van 9 februari 2017, wordt er op gewezen dat dit rapport, zoals blijkt uit de titel ervan en de door de verzoekende partij aangehaalde passages eruit, zich op het eerste gezicht specifiek richt op asielzoekers met een kwetsbaar profiel ("*persons with special reception needs*"), zoals het geval was bij de familie *Tarakhel*. Met betrekking tot de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat het gaat om een in 1992 geboren man wiens echtgenote en kinderen in Sierra Leone zouden verblijven, die verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en gedurende de hele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM en hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

De verzoekende partij, die geen enkel element aanbrengt om deze vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten, toont dan ook niet aan dat de in het rapport beschreven situaties op haar situatie van toepassing zijn.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het rapport van de Raad van Europa dat op 2 maart 2017 gepubliceerd werd, wordt er vooreerst op gewezen dat uit de specifieke passages die de verzoekende partij aanhaalt niet kan worden afgeleid dat deze betrekking hebben op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders. Tenslotte blijkt uit deze passages ook niet dat de Raad van Europa in dit rapport een schending van artikel 3 van het EVRM vaststelt. Er dient vastgesteld te worden dat de informatie in het rapport van oktober 2016 dateert en dat in het geciteerde uittreksel zelf wordt aangegeven dat Italië bereidwillig is om de situatie te verbeteren en dat deze bereidwilligheid de

grondslag is om de problemen de komende maanden aan te pakken. Aldus maakt de verzoekende partij, door louter enkele passages uit dit rapport aan te halen, niet aannemelijk dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

De verzoekende partij verwijst voorts naar het rapport van OSAR van augustus 2016 waaruit zij alweer zeer selectief een aantal paragrafen citeert zonder oog voor de context van de vermelde paragrafen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit rapport en dat hij van oordeel is dat *“de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand”* en dat hij kennis heeft genomen van het feit dat in het rapport wordt geopperd dat de opvang voor asielzoekers in Italië niet voldoet aan de unierechtelijke verplichtingen, maar meent dat deze conclusie niet wordt gerechtvaardigd door het materiaal waarop de auteurs van het rapport steunen. In de bestreden beslissing benadrukt de gemachtigde, steunend op het genoemde rapport, dat in de luchthavens van Rome en Milaan NGO's operationeel zijn om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders, hetgeen door de verzoeker niet wordt betwist. Wat betreft opvang van Dublin-terugkeerders, wordt in het AIDA-rapport vastgesteld dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Uit het rapport van OSAR en voormeld AIDA-rapport blijkt dat deze projecten werden beëindigd maar dat aan Italië overgedragen personen die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst toegang hebben tot de opvangstructuren en dat de Italiaanse instanties inspanningen leveren om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk, te vergroten. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit het AIDA-rapport (p. 60 e.v.) dat er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerstelijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweedelijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerstelijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Uit het rapport van OSAR van augustus 2016 volgt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublin-terugkeerders, naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend en al dan niet reeds in een Italiaans opvangcentrum hebben verbleven. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend. In het rapport van OSAR wordt verder uiteengezet dat zogenaamde Dublin-terugkeerders gewoonlijk opvang vinden in de eerstelijnsopvangcentra, zeker indien ze nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, en dat de opvangsituatie enkel problematisch is voor personen die reeds eerder in zulk centrum verbleven voor zij verder zijn doorgereisd (p. 26). De paragrafen uit het rapport van OSAR aangaande personen die in kraakpanden of krotten leven, hebben betrekking op personen aan wie een beschermingsstatus werd verleend maar daardoor geen recht meer hebben op enige ondersteuning. In zoverre de verzoekende partij paragrafen citeert die betrekking hebben op de precaire economische situatie en huisvestingssituatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Italië, hetgeen veel vrouwen er toe brengt zich te prostitueren of zich te onderwerpen aan mensenhandel, wordt er vooreerst op gewezen dat de verzoekende partij *“een in 1992 geboren man”* is.

Bovendien staat nog niet vast dat de verzoekende partij zal worden erkend als vluchteling of dat hem enige beschermingsstatus zal worden toegekend. De verzoekende partij vertrekt dus van een hypothetische situatie en van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan niet worden verwacht dat hij alle mogelijke toekomstscenario's onderzoekt. Het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd, laat daarenboven hoe dan ook niet toe te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verder citeert de verzoekende partij paragrafen uit het rapport van OSAR die betrekking hebben op de moeilijkheden die zogenaamde Dublin-terugkeerders ondervinden wanneer zij reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat hier niet het geval is. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Zo vestigt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aandacht op *“de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd*

ontvoudt voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk” en meent hij dat “aan(toont) dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen” en dat Italië “dan ook de nodige praktische maatregelen (heeft) genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein”. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich op dit niveau niet te situeren. De verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die de verzoekende partij ter zake naar voor brengt geen concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die haar grondrechten zouden aantasten. In zoverre de verzoekende partij benadrukt dat er volgens het rapport van OSAR sprake zou zijn van systematische tekorten inzake de opvangvoorzieningen en dat elk individueel geval een grondig onderzoek noodzaakt, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door het betoog van de verzoekende partij, zoals hierboven besproken, niet worden onderuit gehaald.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar het rapport van Amnesty International van 1 november 2016 en naar een artikel van de krant Le Monde van 3 november 2016 en stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan bewijzen dat zij niet naar een hotspot zal worden gestuurd, nu de Italiaanse overheden stilzwijgend akkoord zijn gegaan met het verzoek om overname, zodat er niet zomaar kan van worden uitgegaan dat zij niet in een hotspot zal terecht komen, wordt er op gewezen dat uit het rapport van Amnesty International duidelijk blijkt dat de hotspots, die gesitueerd zijn in de havensteden van Lampedusa, Pozzalo, Taranto en Trapani, bedoeld zijn om gemengde migratiestromen te beheren en met name recent gearriveerde vluchtelingen en migranten, die veelal op zee worden gered, bij ontscheping zo snel mogelijk te identificeren en te registreren en hun beschermingsnaden na te gaan zodat zij kunnen worden verwezen naar een asielprocedure dan wel een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Bovendien wordt er op gewezen dat uit het rapport van OSAR blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van een asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie die de verzoekende partij voorlegt, blijkt enigszins dat de verzoekende partij naar een hotspot zal worden gestuurd. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het onderdeel van het middel dat handelt over mogelijke behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in de voormelde hotspots. De Raad ziet evenmin in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat zij geen garantie heeft met betrekking tot de stad waar hij naartoe zal worden gestuurd.

Waar de verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 161 616 en 173 556 van respectievelijk 9 februari 2016 en 24 augustus 2016, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat het geval was bij de beslissing die tot het recentste door de verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad heeft geleid, *in casu* rekening heeft gehouden met de meer recente informatie uit het rapport van OSAR van augustus 2016, getiteld “*Conditions d’accueil en Italie: À propos de la situation actuelle des requérant-e-s d’asile et des bénéficiaires d’une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin*”. Aldus laat de verzoekende partij na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze, met verwijzing

naar (onder meer) het AIDA-rapport en het rapport van OSAR van augustus 2016, ter conclusie heeft overwogen dat *“bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden”* en geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, dat de omstandigheid *“(d)at er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, (...) geen afbreuk (doet) aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid”* en dat *“(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië (...) onvoldoende (is) om tot dit besluit te komen”*.

Voorts blijkt ook niet dat de verzoekende partij betwist dat zij in Italië toegang zal hebben tot de asielprocedure. Minstens toont zij niet met concrete gegevens aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld *“dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Voorts laat de verzoekende partij na de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat zij betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 tijdens het verhoor geen gewag maakte van specifieke bezwaren en enkel stelde dat zij voor België koos op advies van haar broer en dat zij verklaarde geen problemen aangaande haar gezondheidstoestand te ervaren en dat tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM, alsook dat *“de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man”* en *“dan ook niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”*, te weerleggen of te ontcrachten.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Bovendien blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen

aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, §§ 15, 34 en 36).

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22.7 van de Dublin III-verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Er zijn *in casu* geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij verduidelijkt ook niet welke bijkomende garanties er volgens haar nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoot.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT